

Nález nss-u o stížnosti na něj vznesené založen jest na této úvaze:

Podle předpisu odst. 3 § 51 živ. ř. stanoví tarify v předcházejícím odstavci uvedené, tedy také tarify pro živnosti kominičké, politický úřad zemský, vyslechna obecní zastupitelstvo, pak obchod. a živnostenskou komoru a příslušná odborná společenstva a přihlédaje k daným poměrům.

Podle cit. právě předpisu zákona jest tedy k stanovení tarifu povolán zemský úřad politický, t. j. zsp. V daném případě bylo však i vyjádření stěžující si obce vyžádáno jen osp-ou na K. V. a jediné ona tarif, o nějž je spor, stanovila.

Leč předpis zákona nebyl zachován ještě v jiném směru. Zákon žádá, aby bylo slyšeno obecní zastupitelstvo. Vyjádření tohoto sboru nebylo osp-ou ani výslovně žádáno, ani ve skutečnosti podáno, neboť podle přípisu městského úřadu z 15. prosince 1920, zabývala se otázkou toliko městská rada. Že osp. ani na to nepomýšlela, aby o vyjádření se usnášelo oz., jest patrné i z toho, že k vyjádření dala obci lhůtu tří dní.

Vylíčeným postupem úřadů byly tudíž formální předpisy 3. odst. § 51 živn. ř. porušeny a bylo proto nař. rozhodnutí, jímž odvolání obce do stanovení tarifu pro živnost kominičskou bylo zamítnuto, zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 1899.

Živnostenské právo: I když dvě obce byly sloučeny v jednu, a v jedné z nich vůbec živnost hostinská provozována není, nemá žadatel za koncesi hostinskou v této části spojené obce nárok na propůjčení koncese bez ohledu na místní potřebu.

(Nález ze dne 29. ledna 1923 č. 5232/22.)

Věc: Jindřich E. v M., proti zemské správě politické v Brně o koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl pořadem instančním potvrzen výměr osp, kterým byla st-li odepřena koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické pro dům č. — v Z.—K., poněvadž místní potřeba udělení žádané koncese nevyžaduje.

O stížnosti proti tomu podané uvažoval nss takto:

St-l namítá v první řadě, že i když v obci Z., spojené s dřívější obcí K. v novou obec politickou, není potřeba dalších živností hostinských, nelze totéž říci o oné části obce, jež byla dříve obcí K., poněvadž zde hostinské koncese vůbec není. Stížnost vychází tedy z toho, že v obcích, které vznikly sloučením více obcí, nelze koncesi hostinskou vzhledem k nedostatku potřeby obyvatelstva tehdy odepřiti, když částka obce, v níž má býti stanoviště žádané živnosti, byla dříve samostatnou obcí a taková živnost se v ní dosud neprovozuje.

Tento názor však nemá oporu v zákoně. Dle 3. odst. § 18 živ. ř. jest při udělení koncese přihlížeti k potřebě obyvatelstva, k způsobilosti pro-

vozovací místnosti, k silnici, ulici nebo k náměstí, kde se místnost nalézá, a k tomu, je-li možno k ní policejně dozíratí.

Potřebu obyvatelstva náleží úřadu v každém případě zjištití, a dle volného uvážení posouditi, tedy také v případě, když v určité části obce, kde má býti stanoviště žádané živnosti, se taková živnost neprovozuje.

Ani v takovém případě nevzniká pro stranu nárok na udělení koncese, neboť zákon dává živnostenskému úřadu právo, aby posoudil potřebu obyvatelstva, a není mu bráněno koncesi odepřítí, když dojde k přesvědčení, že takové potřeby tu není.

V daném případě jest zjištěno, že část obce, která byla dříve samostatnou obcí K., není od druhé části obce místně odělena, že v této části obce se tři živnosti hostinské provozují, jedná z nich dokonce v bezprostřední blízkosti žádané živnosti.

Dospěl-li živnostenský úřad na základě výsledku šetření k tomu, že potřeba obyvatelstva udělení žádané živnosti nevyžaduje, nelze v tom shledati žádné nezákonnosti.

Dále namítá stížnost, že živnostenské úřady neměly přihlížeti k vyjádření obce, poněvadž se současně ucházela o koncesi stejného druhu. Námitka tato jest bezdůvodná, neboť z předložených spisů jest zřejmo, že obec o udělení koncese vůbec nežádala, nýbrž Jan O. a Občanská záložna v Z.—K., jichž žádosti byly současně projednávány se žádostí st-lovou.

Konečně namítá stížnost, že žádný z hostinců v Z. provozovaných nemá oprávnění k přechovávání cizinců a ani není pro tento účel zařízen a způsobilý. Tímto tvrzením zamýšlí patrně st-í uplatňovati námitku, že úsudek žal. úřadu o místní potřebě zakládá se na vadném řízení, když nebylo přihlíženo k této okolnosti, kterou vytýkal ve svém odvolání z výměru I. instance.

Okolnost tato, kdyby její správnost byla prokázána, mohla by přicházeti v úvahu při posuzování otázky potřeby obyvatelstva.

Ze správních spisů není zřejmo, že by byl žal. úřad před vydáním nař. rozhodnutí tuto okolnost zjistil a ze znění nař. rozhodnutí není patrné, přihlížel-li úřad k tomuto tvrzení čili nikoli, neb považoval-li je za bezvýznamné a z jakých důvodů.

Toto opomenutí zakládá podstatnou vadu řízení a bylo tedy naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 1900.

Železnice: O zřízení vlečné dráhy pro průmyslové účely.

(Nález ze dne 29. ledna 1923 č. 9804/22).

Věc: Firma Erste Brünnner Maschinen-Fabriks-Gesellschaft v Brně proti ministerstvu železnic o zřízení kolejí vlečné dráhy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím uděleno bylo firmě Artur E. v Brně dle § 19 nař. býv. min. obchodu ze dne 25. ledna 1879 č. 19 ř. z. stavební povolení k výstavbě vlečky v prodloužení průmyslové koleje do První